

Jouw spel
mijn regels

Jouw spel

mijn regels

Alice Bakker

Jouw spel, mijn regels

Alice Bakker

Eerste druk januari 2020

Uitgever: Godijn Publishing

Coverontwerp: Jen Minkman

Coverfoto: Depositphotos

ISBN 978-94-93157-25-5

NUR 284/285

©2020 Godijn Publishing | www.godijnpublishing.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Godijn Publishing.

Wie een spel speelt, moet de regels kennen.

Proloog

Op handen en voeten kruipt hij naar een lichtstraal. Zijn rug stoot bij elke beweging tegen de bovenkant van de kleine ruimte waarin hij zich bevindt. Wat is dit voor donkere plek? Waarom zit hij hier? Voorzichtig weet hij zich een weg te banen. Als hij er eindelijk is en in het felle licht kijkt, ziet hij ze lopen, richting het busje. Hij zit hoog. Hij wil schreeuwen, maar merkt dat hij geen geluid kan uitbrengen. Hij probeert het een aantal keer tevergeefs. Zijn hand brengt hij richting zijn gezicht en hij ontdekt het tape op zijn mond. Met een snelle ruk trekt hij het eraf. Een schreeuw van pijn ontsnapt hem. De groep is inmiddels slechts nog in de verte zichtbaar. Iedereen stapt in de bus. Hij roept en brult, niemand lijkt hem te horen.

Hij geeft het op.

1.

Milou

... maatschappelijke stage ... Vlieland ... acht kinderen ... perfecte kandidaat.

Met een schuin oog lees ik de mail. Ik? Als kampeiding mee naar Vlieland en een aantal kinderen onder mijn hoede nemen? Hoe komt die organisatie erbij dat ik de perfecte kandidaat ben? Zuchtend denk ik aan de laatste keer dat ik op mijn neefje en nichtje paste. Dat is niet direct een succes te noemen. Bovendien, dit is vast zo'n dikdoenerskamp voor rijkelui-kindjes. Ik haat rijkelui-kindjes. Hoe, in godsnaam, ben ik de "perfecte kandidaat" om een tiental van die ettertjes te begeleiden?

Mijn moeders woorden zijn van het makkelijke soort: neem het nou aan, je moet toch wat.

Ja, ik moet wat. Eerlijk is eerlijk, naar een Waddeneiland gaan, lijkt me best leuk. En ik ben al weken bezig met het zoeken naar een stageplaats. Dit wordt me via via in mijn schoot geworpen. Onder het mom van "het is niet wie je bent, maar wie je kent" heeft Paul, mijn oom, een lijntje uitgegooid bij H₂O-Experience Camps. Een van zijn vrienden is de oprichter van H₂O. Water. Wie noemt zijn bedrijf nou Water?

'Bij die eilanden heb je eenmaal veel water, Miel,' zegt Paul steeds.

Nog steeds vind ik Water een stomme naam.

Ik klik nog eens op de mail en lees het dit keer beter door.

Ha Milou,

Super dat je je hebt aangemeld om je maatschappelijke stage bij ons te voltooien. We hebben een toffe plek voor je als kamp-leider bij ons driedaagse kamp op Vlieland. In de week vanaf 6 mei begeleid je een groep kinderen. Ik heb veel over je gehoord, volgens mij ben je de perfecte kandidaat voor deze functie. Doe je de groeten aan Paul van me?

xoxo Richard Bosman,

Founder H₂O-Experience Camps

Gruwelend lees ik die laatste woorden nog eens terug. Een volwassene vent die xoxo onder zijn mailtje zet? Dat is een engerd. Kan niet anders. En "founder"? Wat is er mis met "directeur", of "secretaresse-uitbouter"? Ik pak mijn mobiel om Paul een appje te sturen.

Hé oompje, dank je wel.

Paul is aan het typen.

Mijn favoriete nichtje! Waar bedank je me voor?

Die stage bij die vriend van je.

Richard? Joehoe! Wanneer ga je?

Begin mei.

En heb je er zin in?

Mwah.

Komt wel goed meid. Ik spreek je later, oké?

Later ... O ja, de groeten van Richard.

Ik stop met twijfelen en besluit Richard zijn mail te beantwoorden. Morgen moet ik doorgeven op school waar ik mijn maatschappelijke stage loop. Mijn laatste kans, anders heeft mijn mentor wel adresjes voor me. Bejaarde billen wassen of zo. Oké, alles beter dan die bejaarde billen. Ik doe het.

2.

Milou

‘Zo, dat hebben we snel voor elkaar, Miloutje.’ Richard Bosman kijkt me vanachter zijn bureau met een “big smile” aan. Hij steekt er twee duimen bij op. ‘Die oom van je heeft niks teveel gezegd. Leuke meid ben je, hoor. Over twee weken gezellig naar Vlieland. Ik heb Nellie opdracht gegeven de boot voor je te regelen. Je bent niet zeeziek, hoop ik?’

Ik voel me ongemakkelijk en schud mijn hoofd, mezelf afvragend wie Nellie is.

Hij zet zijn krabbel op de stagepapieren van school. ‘Mooi zo. Jij gaat een dag eerder dan wij. Kun je alles voorbereiden. Ik laat Nellie zo een lijstje sturen, met wat je allemaal moet meenemen. Niks te veel, want daar sleep je het allemaal met je mee. Vanaf die boot loop je naar het kamp. Kilometertje of twee, drie, dat is goed te doen.’ Hij kijkt me afwachtend aan.

Ik knik. ‘Dat is best te doen,’ mompel ik. Lopen, met al mijn spullen? Dacht het niet.

‘Vlie is autoluw, dus je moet wel. Voor die verwerende nestjes regelen we bagagevervoer, jij bent er eerder, om alles voor te bereiden. En twee keer dat vervoer regelen,

dat doen we niet.' Hij wrijft in de lucht met zijn duim over zijn vingers, waarmee hij aangeeft dat hem dat te veel kost. 'Er gaat ook zo'n gratis bus, maar dat is niks.'

'Verwende nestjes?' Ik knoop die gratis bus in mijn oren.

'Ja, je weet wel, die kinderen die met het kamp mee-gaan. Het zijn stuk voor stuk snobjes. Ach, ze zorgen voor onze belegde boterham. Ze betalen ons goed.' Hij verbetert zichzelf snel. 'Mij goed. Jij hoeft niet betaald te worden, toch? Maatschappelijk stage?'

Ik slik een zucht in. 'Klopt, helemaal gratis,' antwoord ik cynisch.

'Je krijgt natuurlijk kost en inwoning. Hoewel, intenting, hahaha.' Richard slaat zichzelf op de borst. 'Je slaapt in een tent,' legt hij zijn grap uit.

Ik laat een gemaakte glimlach zien. Hoe kan dit – in vredesnaam – een vriend zijn van Paul?

'Afijn, meid, loop nog even langs Nellie, die heeft nog gegevens van je nodig.'

'Nellie?'

'Die blonde aan de andere kant van de deur. Mijn rechterhand. Je kunt wel *founder* zijn, maar neem van mij aan: zonder secretaresse ben je *nobody*.'

Oh, Nellie is dat mens waar ik net voorbijgelopen ben. Ik grinnik. 'Doe ik. En dank je wel.' Ik merk dat ik hem niet eens meer met "u" aanspreek. 'Oh, voor ik het vergeet: je krijgt de groeten van Paul.'

'Paultjé!' zegt Richard overdreven. 'Ja, dat is een toffe peer. Doe hem de groeten terug!'

Ik knik en weet dat ik dat niet doe.

‘Zie je op Vlie, meid!’

‘Ga je zelf ook mee?’ Ik houd mezelf in om geen grote ogen op te zetten.

‘Tuurlijk. We doen het samen. Jij, Joyce en ik.’

Een lichte gruwel trekt over mijn rug. Samen met die vent? Op een eiland? En wie is Joyce?

‘En vijftwintig kinderen natuurlijk. Jij acht, Joyce acht, ik de rest. Het wordt gezellig!’

3.

Milou

'Ja, met een of andere Joyce.' Het is pauze en ik blaas stoom af tegen Eline.

'En die is ook ergens in de dertig?'

'Geen idee.'

'Dat is niet normaal. Het is misbruik!'

'Misbruik?'

'Ja, dat hij jou gratis op die kinderen laat passen.'

'Het is geen oppas, het is kamp. We doen stoere dingen. Misbruik is overdreven.' Wacht, hoor ik mezelf goed? Verdedig ik dat kamp?

'Die Richard, die spoort niet. Wat zei je nou dat hij onder zijn mail zette?'

'Xoxo,' gruwel ik.

'Joh, grote kans dat die vent niet eens weet dat het kusjes en knuffels betekent. Dat zegt zijn eigen dochter altijd tegen hem.'

'Die vent is begin dertig, die heeft geen kind dat xoxo tegen hem zegt hoor,' grinnik ik.

'Jouw moeder is ook begin dertig, die weet het volgens mij ook.'

‘Vijfendertig. Bij mijn geboorte was mijn moeder achttien, Frank twintig. Kun je je dat voorstellen?’ Ik zit achterover in mijn stoel en laat mijn buik opbollen.

‘Brr, nee. Ik denk dat je moeder er ook niet zelf voor gekozen heeft.’

‘Ik ben een foutje,’ grinnik ik. ‘Niks mis mee, hoor. Ik heb jonge ouders en ik kan ze prima hebben. Met Frank ga ik morgen een weekendje weg, lekker stappen, leuke dingen doen. Bios en zo. Wel altijd naar de stad waar hij als student woonde, daar heeft hij leuke herinneringen aan.’

‘Tof, kan ik niet mee?’

Ik geef haar een boks. ‘Goed idee. Ik denk alleen dat Frank dat niet tof vindt.’

‘Wat mij opvalt, is dat jij je vader Frank noemt en je moeder mama.’

Ik heb geen zin om het uit te leggen, maar het klopt. Even zitten we stil naast elkaar. Dan denk ik weer aan die mail. ‘Ik hoop wel dat je gelijk hebt over die Richard. Want als hij wel weet wat xoxo betekent ... Dan is hij pas echt eng.’

‘Nou ja, kamp is in elk geval beter dan wat ik ga doen,’ verzucht Eline. ‘Ik wist echt niks. Nu moet ik sjoelen met oudjes.’

‘Sjoelen?’ Ik draai me abrupt om naar mijn vriendin. ‘Die vent had het over bejaarde billen wassen.’

Eline proest het uit. ‘Nee joh, dat mag helemaal niet bij maatschappelijk stage. Ze laten je heus niet in je een-tje iemand wassen.’

'Dus ik ga vijf dagen met een kamp mee en jij een keer sjoelen?'

'Nou ja, twee keer, als ik het goed gelezen heb.'

'Poeh, twee keer,' snuif ik. 'Als ik dat wist.'

'Ach, jij doet straks tenminste nog stoere dingen,' knipoogt Eline.

4.

Milou

‘Paultjé!’ Ik draai met mijn ogen.

‘Jij doet de Richard-imitatie,’ grinnikt Paul.

‘Hoe kom je aan zo’n vriend.’

‘Joh, het is echt een prima kerel, je moet hem met een korrel zout nemen. Wat zeg ik, een pak zout.’

‘Waar ken je hem van?’

‘Het is een vriend uit mijn studententijd. Hij studeerde economie en kwam op een gegeven moment in ons studentenhuis wonen. In het begin kon ik hem niet peilen, vond ik het een rare. Na een paar maanden waren we dikke vrienden. Je kunt echt verschrikkelijk met hem lachen.’

‘Met hem lachen? Daar kan ik me niks bij voorstellen.’

‘Komen jullie aan tafel?’ klinkt het uit de keuken.

‘We komen eraan, zussie,’ roept Paul terug. ‘Je hebt mijn favo-ovenshotel gemaakt. Het ruikt super, Carin!’

Aan tafel vertelt Paul verder over Richard.

‘Oh, is dat die gozer in die de kamer naast jou toen, in de Klaverstraat?’ vraagt mijn moeder verbaasd. ‘En die heeft een kamporganisatie?’

‘Haha, ja, jij herinnert je hem vast nog wel,’ zegt Paul met een grote glimlach. ‘Jullie hebben nog gedatet! Hoe lang? Een week, twee?’

‘Zoiets. Ik was hem al snel spuugzat. Weet je wat hij beweerde een maand of twee later, toen ik zwanger was? Dat het kind vast van hem was.’

‘TMI,’ roep ik met mijn vingers in mijn oren.

Paul kijkt me vragend aan.

‘*Too much information,*’ verduidelijkt mijn moeder. ‘Je loopt hopeloos achter, broertje.’ Grinnikend geeft ze hem een stomp.

‘Ik wil helemaal niet weten met wie jij het gedaan hebt,’ gruwel ik. ‘En al helemaal niet wat je met xoxo-Richard deed!’

Weer kijkt Paul vragend.

We schieten in de lach.

‘Laat maar,’ grinnikt Paul. ‘Ik doe binnenkort wel een cursusje: “Hoe kan ik meepraten met mijn nichtje van zeventien”. Wat wil je nog weten over Richard?’

‘Alles,’ zeg ik snel. ‘Of hij getrouwd is, waar hij woont, of hij kinderen heeft, zodat ik een beetje voorbereid ben.’

‘Hij heeft een dochter van jouw leeftijd. Hoe heet ze ook alweer, iets met een J.’

‘Joyce?’

‘Ja, kan. Hoe weet je dat?’

‘We doen het samen. Jij, Joyce en ik. Het wordt gezellig!’ imiteer ik mijn kersverse stagebegeleider.

‘Richard, een dochter van haar leeftijd?’ vraagt mijn moeder verbaasd. ‘Dan was hij ook snel over onze relatiebreuk heen.’

Met mijn vingers in mijn oren loop ik van tafel, onderweg zo hard neuriënd dat ik de rest van het gesprek niet kan horen. Als ik omkijk, zie ik ze lachen.

Mijn moeder gebaart of ik mijn vingers weghaal. ‘Ja gaat dit weekend met Frank weg, toch? Komt hij je halen, morgenochtend?’

Ze zien mij niet

Young Adult (13+) | 2019

Aaron heeft leuke vrienden, verveelt zich op school en houdt van voetbal. In de stad Vierblad, waar hij woont, wonden de laatste tijd veel branden. Een daarvan komt wel heel dichtbij: het huis van de tante van Kira, een van de meiden uit zijn vriendengroep, brandt af. Met zijn vrienden gaat hij op zoek naar de dader. De aanwijzingen die ze vinden wijzen gek genoeg naar ... de groep! Is

Thomas, al zijn hele leven zijn beste vriend, de brandstichter? Of is het een van zijn andere vrienden?

Ik sta daar gewoon, maar ze zien mij niet. Ze zien mij nooit. Ik ben eigenlijk niet bang dat ze me pakken. Logisch, mij zoeken ze niet ...

Paperback | ISBN 978-94-92115-89-8 | €15,50

Slapen doen we morgen weer

Young Adult (13+) | 2017

De vijftienjarige Merel gaat met haar vrienden naar het Koningsnachtconcert in het Klaverpark. Daar treedt de band Twils op, waar Merel en haar vriendin Sarah groot fan van zijn. Als er een aanslag gepleegd wordt tijdens het concert verandert alles. Al snel blijkt dat het niets met terrorisme te maken heeft, iemand heeft het op Twils gemunt. Waarom? En wat heeft Merel met de dader?

Paperback | ISBN 978-94-92115-28-7 | €14,95;

E-book | ISBN 978-94-92115-96-6 | €2,99